

РЕШЕНИЕ

№ 24290

гр. София, 21.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **4623** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на И. Мд М., гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 4774/25.3.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят иска отмяна на решението. Твърди, че административният орган не е изпълнил задължението си да изясни напълно фактическата обстановка, а същевременно е игнорирал редица факти, доказващи за наличието на основателен страх от преследване в страната по произход. Основните факти, имащи значение за бежанската история, са че жалбоподателят е изявен политически активист на опозиционна партия – В. Н. Р. /В./; братята му са поддръжници на управляващата партия А. Л.; те подават различни доноси срещу него, след което управляващата партия започва да го репресира с цел да заграбят имотите; това кулминира в присъда – 12 г. лишаване от свобода за противодържавна дейност, свързана с членството му в политическата партия. Това е документирано с документи на бенгалски, но от ДАБ са обяснили, че не могат да ги приемат, тъй като вече нямат преводач на бенгалски. Жалбоподателят не е имал възможност да предостави превод.

При постановяване на решението административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 73 ЗУБ да разгледа молбата индивидуално, обективно и

безпристрастно. Дори и без превод на документи, посочените обстоятелства /членството в политическа партия/ е следвало да бъдат разгледани.

Видно от решението, не е събрана цялостна информация за ситуацията в Б.. От 2009 г. държавата се управлява от партията А. Л., която по всякакъв начин репресираща поддръжниците на партията на жалбоподателя - В.. Хиляди нейни лидери и активисти са арестувани и обвинени, а протестите и демонстрациите против правителството са разпръснати с брутална полицейска сила. Опозиционната активност е смазана; наложена е цензура; политическите противници са подложени на преследване. Нарушени са човешките права, увеличава се броят на незаконните екзекуции и отвлечения, за които отговорност носят правителствените служби. Преследваните нямат достъп до справедлив процес. Само за 2023 г. при протести се е стигнало до 14 цивилни жертви.

В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя поддържа, че след извършения преврат към м. август тази година страната е в състояние на хаос и насилие. Временната власт не може да осъществи контрол и е абдикирала. Наблюдават се сблъсъци между отделните фракции; има улично насилие, поради което връщането в страната по произход не следва да се извърши.

Ответникът по жалбата –председателят на Държавната агенция за бежанците я оспорва. Твърди, че е неоснователна. Спазени са административно-производствените правила. Вкл. и актуалната справка от последното с.з. предоставя тази информация. Жалбоподателят единствено желае да узакони престоя си в страната посредством предоставяне на международна закрила. Обстановката в Б. не показва неговият живот да е застрашен.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба, подадена на 7.9.2023 г. от жалбоподателя за предоставяне на международна закрила до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е [дата на раждане] , в [населено място], Б., гражданин на тази държава, мюсюлманин - сунит; женен. Личните данни са установени въз основа на представен документ за самоличност – оригинал на национален паспорт.

Видно от неоспорен от страните протокол, удостоверяващ проведено на 6.3.2024 г. интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, както и от останалите документи, се установява, че жалбоподателят е напуснал Б., легално, със самолет, на 24.6.2024 г., като през Д. е пристигнал в С.. Пристигнал е в Република България с виза тип „С“, за срок от 84 дни. След изтичането ѝ е подал молба за международна закрила. Заявил е, че е получил визата от българското посолство в И., на 29.5.2023 г., след което се завърнал в Б. и оттам – отпътувал за Република България. Поискал е да живее в страната, за да може да изхранва семейството си, защото ако се върне в родината си много трудно ще преживее.

По време на интервюто жалбоподателят е посочил, че няма документи за твърденията си за осъществено срещу него преследване и е поискал да му бъде предоставена възможност да представи такива. В съдебното производство представи такива и те ще бъдат обсъдени по-долу; ще бъдат обсъдени и останалите приети по делото доказателства.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е решил, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ.

В този смисъл, неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че не му е дадена възможност да представи доказателства във връзка с бежанската история. Видно от преписката, е предоставена такава възможност, но не се установява да са представени такива документи. Независимо от това, дори и да се приеме твърдението на жалбоподателя, че е отказано предоставяне на документи на бенгалски, такива той има възможността да представи в съдебното производство и те ще бъдат обсъдени по-долу.

На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата, на разбираем от него език.

При провеждане на процедурата по подаване на процесната молба за убежище не се установяват съществени процесуални нарушения.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай, действително, жалбоподателят излага твърдения, че е бил преследван по изложените по-горе политически причини. Представи и превод на български език, видно от който се установяват твърденията му за членство в политическата партия Национална партия на Б., Окръжен клон К., К. /където в интервюто сочи, че е живеел преди заминаването си от страната на произход/.

Видно от полицейски доклад от 21.3.2024 г., той цели да удостовери, че /под № 18/ И. МД М., като обвиняем, е бил арестуван, посочено е че е член на политическа партия

Национална партия на Б.. Жалбоподателят е арестуван за това, че септември 2018 г. са заговорничили тайно и провеждали такива срещи с цел сваляне на установеното в страната правителство, като след такова събрание на 1.9.2018 г. са били арестувани.

Представен е „обвинителен лист“ от 21.3.2024 г., видно от който жалбоподателят /под № 18/ е бил обвиняем за нарушение на Закона за експлозивните вещества от 6/4/1908 г.

Съдът намира, че не може да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Действително се установява, видно от новопредставените доказателства, за това, че жалбоподателят е членувал в политическа партия; участвал е в събирания на тази политическа партия, вкл. и в установеното по-горе деяние, за което се твърди, че е политическо. Но, видно от установеното, по отношение на жалбоподателя са предприети действия за ангажиране неговата отговорност за нарушение на посочения по-горе закон /като не се установява, нито се излагат твърдения дали е установено с влязъл в сила акт дали тези действия са приети за противозаконни/. Независимо от това, посочените документи удостоверяват деяния, за които се търси отговорността на жалбоподателя, за посочените нарушения. Не се установява преследването да е само и именно поради политическата принадлежност. Същевременно не се установява, нито се твърди да е налице преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ– нарушаване на основни човешки права при посоченото преследване, нито да са налице предпоставките на чл. 8, ал. 5, т.2 или 3 ЗУБ – наличие на дискриминационни мерки и/или наказателно преследване и/или наказания, които са непропорционални.

Но, независимо от изложеното, следва да се посочи, че така установеното не е мотивирало жалбоподателя да напусне страната, т.е. към датата на приключване на устните състезания /по арг. от чл. 143 АПК/ не може да се направи извод, че за жалбоподателя съществува основателен страх от преследване по описаните по-горе критерии. Това е така, доколкото се установява, че жалбоподателят е напуснал страната на произход не поради опасността от такова преследване, а по икономически причини. В този смисъл следва да се ценят доказателствата във връзка с издадена му виза тип „С“, както и доказателствата за това, че е бил нает да работи през лятото на 2023 г. в „СУПЕР Б. ПРОПЪРТИ И.“, ЕИК[ЕИК], [населено място], както и изявеното от самия него в интервюто, че иска да живее в страната, за да може да изхранва семейството си, защото ако се върне в родината си много трудно ще преживее.

Ето защо съдът намира, че не може да се направи безспорен и категоричен извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Така установеното не попадат в предметния обхват на предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9,ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8

от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Видно от представените справки, следва да се направи извод, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилие в Б. се установява, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в Международното право и правото на Европейския съюз. В района, където се твърди, че е живял кандидатът, НЕ се установяват проблеми със сигурността. От горесцитираната справка се установява, че състоянието на сигурността в държавата по произход е относително стабилно.

По делото бе представена и справка № ЦУ-1878/29.8.2024 г., премиерът на Б. Ш. Х. е подал, на 5 август 2024 г., оставка и напуснал страната след седмици на студентски протести, след около 15 г. на власт, както и след оплаквания за увеличаване на насилствени изчезвания /от 131 до 600 според правозащитни организации/. Същевременно обаче се установява, че през 15- г. управление на Ш. Х. страната е претърпяла и икономически растеж, бързо развитие на инфраструктурата, нарастващ процент на жените в работната сила, нарастване на доходите.

След посочения период е установено временно правителство и Б. е следвало да предприеме редица действия, насочени към преустановяване на насилствените изтезания, реформиране на съществуващите служби, вкл. и смяна на служби, които са свързани с политически пристрастия към досега действалата партия А. L.. Временното правителство освободило политическите затворници, участвали в протестите, свалило обвиненията срещу активистите.

Временното правителство включва комбинация от различни членове, вкл. и на Националистическата партия на Б. /на която твърди, че е член жалбоподателя/, но няма членове на досега управлявалата партия.

Предвид така установеното настоящият състав намира, че от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни, установени факти, въз основа на които да се приеме, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата - смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Нещо повече, установява се, че е налице промяна в управлението на страната по произход, като в управлението са включени и членове на партията, в която жалбоподателят е членувал.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в република България. Личните, икономически мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Мд М., гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 4774/25.3.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.